

Chvíle

Josef Zíma

Bílé, prsty bílé,
tápou v černých klávesách,
chvíle, šedá chvíle,
kutálí se jako hrách.

Pro ní se snad i dokážeš prát,
zlost na ní máš, přesto dál jí máš rád,
chvíle, tvoje chvíle,
často šedá jako frač.

Bílé, prsty bílé, do tmy svítí na tvůj pláč,
chvíle, zas jen chvíle, často ptáš se, co je zač.

Proč jsi tu sám, když nemusíš být,
ztrácíš tu čas a snad ztrácíš i klid.
Chvíle, tvoje chvíle, s ní si hraje, vždyť sám jsi hráč.

Teď bys chtěl náhle být
tam, kde jsi dříve stával,
noc co noc pod temnou oblohou.
A chtěl zas zpátky mít
právě snad všechny chvíle
včera ztracené, které dnes jen tvé
bílé, prsty bílé
hladí stále v myšlenkách.

Chvíle, sladké chvíle s tebou žité na cestách.
Cesty však k nám už vymazal čas,
bolest i stesk dodnes zanechal v nás.
Chvíle, naše chvíle víc teď šedá než je frač.

Bílé, prsty bílé, tápou v černých klávesách,
chvíle, šedá chvíle, kutálí se jako hrách.
Pro ní se snad i dokážeš prát,
zlost na ní máš, přesto dál jí máš rád,
chvíle, tvoje chvíle, často šedá jako frač.